

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ Θ'.

Υ

ΑΘΗΝΑ, ΚΕΡΙΑΚΗ, 9 ΤΟΥ ΟΚΤΩΒΡΗ 1911

Υ

ΑΡΙΘΜΟΣ 450

ΕΝΑΣ ΛΑΟΣ ΥΨΩΝΕΤΑΙ ΑΜΑ ΔΕΙΞΗ
ΠΩΣ ΔΕ ΦΟΒΑΤΑΙ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ.
ΨΥΧΑΡΗΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Π. Σ. ΔΕΛΤΑ Τὸν καιρὸ τοῦ Βουλγαροκτόνου (Τέλος).

Ο ΚΡΙΤΙΚΟΣ ΤΟΥ ΝΟΥΜΑ. Τελευταία ἔργα.

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ. Ἐσπερινοὶ ἀντίλαλοι.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΛΑΣ. Σημειώματα στὸ περιθώριο.

ΑΛΕΞ. ΠΑΛΛΗΣ. Γράμματα πρὸς Σωφρόνιον.

Κ. ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ. Ὑπεράνθρωπος (συνέχεια).

ΨΥΧΑΡΗΣ. Πιεζὰ τραγούδια.

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ - ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ.

ΕΣΠΕΡΙΝΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ

1

Σκεπάστηκε ἄλλη ἡ μάταιη γιορτὴ ἀπ' τὸ ζύγωμά σου,
Κατάμαυρο πουλί,
Σὰ νὰ σ' ἀμόλυσε κανεὶς θεὸς καὶ σοῦ εἶπε—Στάσου
Ἄγνάτια ἀπ' τὴ φεγγοβολή,

Καὶ νίκησέ την. — Ὡ καρδιά γεμάτη ἀπὸ περίσσια
Σκοτάδια ἀσβολερά,
Πῶς πέρασε ὁ καλὸς καιρὸς ποὺ μοιρασμένη σταῖ ἴσια
Σ' εἶχε ἡ λίπη καὶ ἡ χαρά!

2

Μέσα στὸ σιωπηλὸ νερὸ περνοῦνε καὶ διαβαίνουν
Οἱ χίλιοι δυὸ οὐρανοί,
Τὰ χρώματα γεννιοῦνται ἐκεῖ, τὰ βλέπω, ἐκεῖ πεθαίνουν,
Ἡ νύχτα ὅταν φανεῖ.

Μὰ τώρα νέες συγκινήσεις, ὦ λίμνη, δὲν προσμένω,
Μήτε μοῦ πρέπουν πλιό,
Σὰ μιὰ γνωστὴ εἶσαι ἀπόκριση καὶ σὰν ἀγαπημένο
Ἐνα βιβλίον παλιό....

3

Στὸ μονοπάτι ποῦ, ψυχὴ, θὰ πλανηθεῖς ἀπόψε,
Στὸ μονοπάτι ἐκεῖνο τῆς φραγῆς,
Ἐάμωσε μᾶσε λούλουδα, ξάμωσε ρόδι κόψε,
Στὸ δρόμο τὸν ἀδιάφορο πρὶν βγεῖς.

Κι ἂν νὰ ματώσεις, ὦ ψυχὴ, γραμμένο εἶναι καὶ τώρα,
Ἐσὸ τὸ ξέρεις ὅσο ἄλλος κανεὶς,
Τὸ κάθε πὼς τριαντάφυλλον ἀγκάθια ἔχει γιὰ δῶρα,
Καὶ πὼς γραμμένο σου εἶναι νὰ πονεῖς.

4

Ἔτσι λοιπὸν χμιαρικοί, τὰ πάντα, ταξιδιώτες,
Ἔτσι περνοῦν γοργά,
Σὰν ἓνα χέρι ἀνίλεο χιρὲς σφηνὲς καὶ πρῶτες,
Μαζὶ νὰ κυνηγᾷ!

Κάμποι, βουνὰ καὶ ποταμοὶ καὶ δέντρα τὸ ἴδιο πᾶνε,
Σὰν μέσα σὲ βυθό,
Μὰ σὰ σφυρίζει ἡ μηχανὴ ἐμὲ ἀποχαιρετᾶνε,
Ποῦ φεύγω πρὶν σταθῶ....

5

Ρόδα δὲν ἔχεις σταῖ μιλιά, χιόνι γιὰ δάφνη ἀνθίζει
Στὴν κεφαλή σου ἐσέ,
Τὴν ἀφρισμένη θάλασσα τῶν πόθων νὰ θυμίζει,
Ποῦ σὲ τυράγνισε.

Ὅμως τὴ θεϊκὴν ὀργὴν σὰν τὸ λαμπρὸ Ὀδυσσεύ
Καὶ σὺ καταφρονᾶς,
Καὶ τώρα γι' ἄφτυστα ὄνειρα, σὲ κύματα μοιραῖα,
Τὸ πλοῖο σου κυβερνᾶς.

6

Μέσα σταῖ δάση πάρτε με, πλανευτρες Ἀμαθριάδες,
Καὶ, σεῖς Νεραίδες, μέσα σταῖ νερά,
Καλάμια, ἐσεῖς γενήτε μου κρυφοὶ τραγοιδιστάδες,
Πλατάνια, ὄξιες καὶ λεύκες, μιὰ φορὰ!

Πάρτε με, ἐσεῖς ψηλὲς κορφὲς καὶ σεῖς ρουμάνια πλάνα,
Καὶ, λαγκαδιὲς ἐσεῖς, μὲς σταῖ βουνά,
Νὰ κόβω τὸν ἀμάραντο πίσω ἀπὸ μιὰ ἄγρια δράνα,
Μιὰν ἄβυσσο ν' ἀκούω ποῦ θὰ ξυπνᾷ...

Παρίσι

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ